

Yazar Hakkında

1972, İstanbul doğumlu olan Şehnaz Tuna, Üsküdar Amerikan Kız Lisesi'nde okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler bölümünde lisans programını tamamladıktan sonra aynı üniversitenin Psikoloji bölümünde Klinik Psikoloji yüksek lisansını bitirdi.

2015-2017 yılları arasında yazar Murat Gülsoy'un "Yaratıcı Yazarlık" kurs ve atölyelerine katıldı. 2017 yılında Açık Radyo ve Boğaziçi Üniversitesi Nâzım Hikmet Kültür ve Sanat Araştırma Merkezi işbirliğiyle gerçekleştirilen *Türkiye Hikâyelerini Anlatıyor* isimli kitapta iki öyküsü yayımlandı. Eylül 2018'de yayımlanan *Çapraz Hayatlar Düz Cevaplar* adlı öykü kitabının ve Ocak 2022'de yayımlanan, Sigmund Freud'un kızının hayatını kaleme aldığı *Anna Freud. Bakire Ölen Bir Anne* isimli biyografi kitabının yazarı olan Tuna Mayıs 2017'den bu yana sanat ve edebiyat dergisi *Psike-art*'a yazılar yazıyor. Hayata dair duygu ve düşüncelerini paylaştığı "Pembe Sakuram" isimli bir blogu var.

2016 yılında kurmuş olduğu "Evinizde Terapi" isimli web sitesi aracılığıyla danışanlarına online psikoterapi ve psikolojik danışmanlık hizmeti veren Klinik Psikolog Şehnaz Tuna Eylül 2019'dan bu yana Acıbadem Bağdat Caddesi Tıp Merkezi'nde yüz yüze terapi çalışmalarını sürdürüyor.

Deniz ve Mehmet'in annesi olan yazar, yanından hiç ayırmadığı sevgili köpeği Tinky'si ile İstanbul'da yaşıyor.

DESTEK YAYINLARI: 1653
EDEBİYAT: 468

ŞEHNAZ TUNA / UNUTULAMAYANIN TUTSAKLIĞINDA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu
Son Okuma: Devrim Yalkut
Yazar Fotoğrafı: Süreyya Yılmaz Dernek
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Meltem Kökboyun

Destek Yayınları: Ekim 2022
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-768-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

ŞEHNAZ TUNA
UNUTULAMAYANIN
TUTSAKLIĞINDA

Bir Psikolojik Gerilim Romanı

DESTEK
yayıncılık

Anneme...

TEŞEKKÜR

Sevgili okur,

Unutulamayanın Tutsaklığında'nın ilk kelimesini yazdığım an ile sayfaya son noktayı koymamın arasından tam üç yıl geçti. Bu süre zarfında gördüm ki romanlar yazarının adıyla anılsalar da aslında bir yazar yazma sürecinde tek başına değil. Benim de ilk romanımın yolculuğunda gerek manevi katkıları gerekse mesleki bilgileri ile bu yolda bana eşlik eden çok değerli destekçilerim oldu. Onlara sizin huzurunuzda teşekkürlerimi sunmak isterim:

Yazdığım her bölümü ilk okuyan, yorumları ile beni teşvik eden, sadece bu romanı yazarken değil hayatımın her anında yanımda olan, gücüm, sevdiğim, varlığına şükrettiğim canım *An-nem*'e teşekkür ederim.

İlk kitabım *Çapraz Hayatlar Düz Cevaplar* ile başlayan yazar-editör ilişkisinden dostluğa evrilen sürecimizde profesyonelliğini her daim muhafaza eden, bu kitabı benimle beraberilmek ilmek dokuyan, onun gibi titiz ve öngörülü bir editörle çalıştığım için bana kendimi çok şanslı hissettiren sevgili *Züm-rüt Bıyıklıoğlu*'na,

Şile ile ilgili yaptığım araştırmalarda paylaştığı değerli bilgileriyle yol gösteren, Şile Belediye Başkanı Sayın *İlhan Ocaklı*'ya, Mesleki bilgileriyle romanıma yön veren:

Tinky'min bebekliğinden bu yana her şeyiyle ilgilenen Veteriner Hekim *Doç. Dr. Güçlü Gülanber*'e,

Hayatını safkan Kangal'lara adanmış, "Sivas Doğal Irk Kangal Çoban Köpeği Araştırma ve Tanıtma Derneği" başkanı *Orhan Yalçınkaya*'ya,

Birçok unutulmaz eserin yaratıcısı, değerli besteci ve aranjör, sevgili ağabeyim *Garo Mafyan'a*,

Bana santuru tanıtan ve öğreten değerli müzisyenler Santurî *Sedat Anar'a*, Etnomüzikolog *Dr. Farhad Shidfar'a*, santur hocası *Elham Dehghan Nayeri* ve Dokuz Eylül Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Müzik Bölümü Piyano Anasanat Dalı Sanatçı Öğretim Görevlisi *Özlem Ebeseke*,

Prof. Dr. Yusufhan Süoğlu'na,

Beşiktaş Polis Merkezi Amiri *Mehmet Ozan'a*,

Erenköy İtfaiyesi çalışanlarına,

Değerli gazeteci *Ömer Erbil'e*,

Yazarlık maceramın başından beri gittiğim, her seferinde bir dediğimi iki etmeden bana özel yarattıkları ev ortamıyla yazılarımı huzurla yazmamı sağlayan *Ağva Mints Otel'in* sahipleri ve tüm çalışanlarına ve tabii ki varlıklarıyla romanıma ilham kaynağı olan Alman çoban köpeği *Mira* ve *Jako* papağan *Yakup'a*,

İlk kitabımdan bu yana inanç ve desteklerini benden esirgemen ve bugün üçüncü kitabımı yayımlayan Destek Yayınları'nın sahibi sevgili *Yelda Cumalıoğlu'na*, Genel Yayın Yönetmeni *Ertürk Akşun'a* ve kitabın hazırlanmasından siz değerli okura ulaşmasına kadar olan süreçte emek sarf eden tüm *Destek* çalışanlarına,

Beni her daim ileri taşıyan can dostlarım *Hande* ve *Zeynep'e*,
Ve gece gündüz yanımdan hiç ayrılmayan küçücüğüm *Tinky'ne*
Teşekkür ederim...

Şehnaz Tuna

3 Ekim 2022

-I-

17-18-19 Kasım 2019

Haftalardır dışarı çıkmamıştım. Evde erzak tükenmeseydi çıkmazdım da. Birkaç haftalık yiyeceğimi stoklamak için her zaman olduğu gibi Şile'ye inmek zorunda kalmıştım. Alışveriş sırasında telefonum onlarca kez çalmış ama ben açmamıştım. Fazla kimseyle muhatap olmadan işlerimi bitirip eve dönmek üzere yola çıktım. Orman yolunu yarılamıştım ki ileride bir karaltı gözüme çarptı. Kaybolmakta olan gün ışığı görüş alanımı bulanıklaştırmıştı ama aradaki mesafe azaldıkça karaltının aslında hareket ettiğini fark ettim. Ayağımı hafifçe fren pedalına yerleştirdim. Niyetim hızımı biraz kesmek, ne olduğunu tam olarak seçemediğim şeyin yanından geçerken ona daha dikkatlice bakabilmektir. Aracı yavaşlatmamla beraber içimde tuhaf bir can sıkıntısı peydahlanmıştı. Sıkıntıyı ruhumdan savmaya çalışırken karaltının yerini bir insan silueti almıştı. Yavaşladım. Mesafe iyice azaldığında gördüğüm siluetin genç bir kıza ait olduğunu anladım. Yanından geçip gitmekle durmak arasında saniyeler süren bir kararsızlığın sonunda durmaya karar verdim. Bu kız her kimse, onu yolun ortasında öylece bırakıp devam edemezdim. Yanaşıp

durdum ve kontağı kapattım. Ne yapacağımı kestiremediğim için bir müddet arabanın içinde kaldım.

Kıvrılarak giden dar yolu sağlı sollu ele geçirmiş meşe, kayın, çınar ve çam ağaçları ortama ağır bir kasvet salmıştı. Ürkütücü sessizliğin hâkim olduğu bir andı ve hava da iyiden iyiye kararmıştı. Kontakı yeniden çevirip farları kısa mesafede yaktım. Şimdi onu daha detaylı görebiliyordum. Arabanın sağ köşesinde duruyordu. Kızıl ya da koyu kahverengi tonlarındaki uzun, dalgalı saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı. Üzerindeki elbise kasım ayı için fazlasıyla ince olmasına rağmen pek üşüyormuş gibi durmuyordu. Bakışları yerdeki tek bir noktaya sabitlenmiş, asfalta kök salmış çıplak ayakları yola mihlanmıştı. İnce bedeni yol kenarındaki ağaçlarla uyum içerisinde bir sağa bir sola sallanıyordu. Bu şekilde gözetlemeye devam etmem onu tedirgin edebilirdi. Arabadan indim.

Kız kadar o zayıftı ki... Açıkta duran ince kollarına baktım, sonra ellerine kaydı gözlerim. Uzun parmakları ezberindeki bir notayı çalıyor gibi boşlukta hareket ediyorlardı. Üzerinde incecik bir elbiseden başka hiçbir şey bulunmayan genç kızın yere çakılmış ayakları da ufacıktı. Fardan yayılan aydınlık etrafı bir fenerin soluk ışığı kadar aydınlatıyordu, dolayısıyla detayları seçmem iyice zorlaşmıştı. Ona doğru bir adım attım. O an tarif edemediğim ama son derece tanıdık bir his belirdi içimde. Boşlukta sallanan bu narin bedeni sarıp sarmalamak istedim fakat bu hayalden çok ürktüm. Dokunmaktansa konuşmaya karar verdim ama nafile... Yıllarca insanlarla konuşarak, onların ruhlarına girerek hayatımı kazanmış olmama rağmen o an bildiğim tüm kelimeleri unutmuş gibiydim. Nihayet cesaretimi toplayarak “Merhaba” dedim ve eğilerek kızın gözlerini yakalamaya çalıştım. Yüzümü

onun solgun yüzüne doğru yaklaştırdım. Dikildiği noktada hiç kımıldamadan yere bakıyordu. Sonra hızlıca kafasını kaldırdı. Göz göze geldiğimiz an bu karşılaşmanın zihnimin bana oynadığı acı bir oyun olduğunu düşündüm, nefesim kesildi...

Yaşamış olduğum anlık şoku üzerimden hemen attım. Genç kızın bir gece öncesinden kalmış makyajı göz çevresini gölgelendirmiş, bakışlarını buğulandırmıştı. Onun tanıdık bakışlarındaki buğuya sebep olan tek şeyin makyaj olmadığını düşündüm. Cevap alma umuduyla tekrarladım: “Merhaba...” Çok genç duruyordu fakat yüzündeki makyajdan dolayı yaşını tam olarak kestirmek güçtü. “Sen” ya da “siz” deme konusunda biraz tereddüt ettim. En nihayetinde genelde insanlarla iletişimimde kullanmayı tercih ettiğim hitap şeklime daha yakın bulduğum alternatifi seçtim ve “siz” diye devam etmeye karar verdim. Yanına iyice yaklaştığımda hardal rengi elbisesinin göğüs kısmında gördüğüm koyu lekenin kumaşın deseni değil de kan olduğunu anlamam çok zamanımı almadı. Aynı leke elbisenin kalça kısmına da genişçe yayılmıştı.

“İyi misiniz? Kaza mı geçirdiniz?” Bir yandan konuşuyor bir yandan da kıza yaklaşıyordum. O ise yere bakmaya devam ediyordu. Yavaş yavaş karanlığın çöktüğü orman yolunda görüş alanıma giren tüm bölgeyi gözlerimle taramış, trafik kazasına benzer bir durum görememiştim. Yine de motorlu bir aracın kıza vurup kaçmış olabileceğini düşündüm.

“Beni duyuyor musunuz? Yaralı mısınız?” diye sorarken yaralı olup olmadığını anlamak için ona doğru bir adım daha attım. Kız geriledi.

“Ben, Doktor Refik Ayan. Benden çekinmenize gerek yok. İzin verin sizi muayene edeyim” dedim. Tepki vermedi ama geri

adım da atmadı. “Eğer yaralıysanız sizi hastaneye götürmem gerekir” diye devam ettim. Kız hiçbir şekilde cevap vermiyordu. O anda esen sert rüzgâr içimi titretti. Montumu çıkarıp onu ürkütmekten çekinerek hafifçe sırtına yerleştirdim. Halbuki onda üşüdüğüne dair hiçbir belirti yoktu.

“Yalnız mısınız? Aramak istediğiniz biri var mı?” diyerek cebimden çıkarttığım telefonumu uzattım. Soğuğa ya da sırtına koyduğum monta tepki göstermeyen genç kız, bu hamlemi de görmezden geldi. Bunca yıllık psikiyatri tecrübemin bana düşündürüttüğü bu kız her ne yaşadıysa bu olayın onda ciddi bir travma yarattığı yönündeydi. Travma sebebiyle donup kalmıştı ve neredeyse hiçbir dış uyarana tepki vermiyordu.

Yol kenarında öylece duruyorduk. Ağva-Şile arası ulaşımı sağlayan bu yoldan kışın tek tük araba geçerci. Arada bir göze çarpan yayalar genellikle çevre köylerde yaşayan yöre yerlileriydi. İki yıldır burada olmama rağmen ilk defa böyle bir durumla karşı karşıya kalmıştım. Kız sağır ya da dilsiz olabilir miydi?

“Bakin, sizi bu şekilde yolun ortasında bırakmam imkânsız. Yaralı olup olmadığınızı tam olarak anlayamıyorum. O yüzden şimdi bir ambulans çağıracağım. Ambulans gelene kadar da yanınızda kalacağım” dediğim anda genç kız bana doğru beklenmedik bir adım attı. Onun bu ani hamlesine karşılık ben de gayriihtiyari bir adım gerilerken kendimi iki kişilik bir pantomimin acemi oyuncusu gibi hissettim. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken kız hızlıca arabamın yanına gitti ve kendinden gayet emin bir tavırla arka kapıyı açıp içeri yerleşti. Aklıma ilk gelen yaralı olsa o kadar atik hareket edemeyeceğiydi. Bu düşünce biraz olsun içimi rahatlatmıştı. Ambulans çağırma fikrimi duyduğu anda verdiği tepki, bir şeyden çekindiğine işaret ediyor

olabilirdi. Belki de bir suç işlemişti. Yanıtını bilemeyeceğim sorular hakkında daha fazla fikir yürütmenin anlamı yoktu. Kızın açık bıraktığı kapısını kapattım ve sürücü koltuğuna yerleştim. Bir müddet soru sormamaya karar verdim. Ne olup bittiğini öğrenecek, gerisini ona göre düşünecektim. Yarası ağır olmadığına göre genç kıızı rızası dışında hastaneye götürmemin gereği yoktu. Ortada gördüğüm kadarıyla bir suç yokken jandarmayı ayaklandırmak da anlamsızdı.

Kontağı çevirirken dikiz aynasından arka koltuğa göz attım. Genç kız monta sıkıca sarınmış tir tir titriyordu. Kaloriferin ısınısını sonuna kadar yükselttim ve gaz pedalına asıldım. Yarım saat süren yolculuk boyunca onun iyi olduğundan emin olmak için bir önümdeki yola bir dikiz aynasına bakıp durdum. Sonunda gözlerden uzak yaşadığım tek katlı orman evimin ana girişine geldik.

Üstü tenteye kaplı, zemini taştan otopark, ana girişten eve kadar olan kısa patika yolun bitiminde, evin tam solundaydı. Park ettikten sonra arka koltuğa dönüp baktığımda genç kızla göz göze geldik. Titremesi geçmişti. Birkaç saniyeden fazla sürmeyen bu bakışma sessizce imzaladığımız bir güven anlaşmasının mühürüydü sanki. Bu mühürle iletişimimizin, o kendini hazır hissedene kadar sözel değil bedensel olarak devam edeceğini anladım. Bekleyecektim. Mesleğimin en önemli özelliği sabır değil miydi?

Arabadan indim. Eve geldiğimde beni her zaman kapıda karşılayan Kangal'ım Gümüş arabadan indiğini görünce havlamaya başlamıştı. Bu sefer benden beklediği tepkiyi göremeyen oğlum, birkaç heyecanlı zıplamadan sonra havlamaktan vazgeçti ve heybetli kafasını iri patilerinin arasına yerleştirip yere uzandı. Olan biteni yattığı yerden gözlemeye başladı.

Kapısını açmaya giderken kızın ayaklarının çıplak olduğunu hatırlamıştım. Geri dönüp koşarak eve girdim ve ışığı açtım. Kapıdan içeri girer girmez hemen sağda duran ayakkabılıktan elime geçen ilk terliği kapıp çıktım. Gerisingeri arabaya geldim, terliği arka kapının hemen önüne, yere koydum. Genç kız aracın içinden dalgın bakışlarla beni izliyordu. Kapısını açtım ve rahat inebilmesi için ona alan sağlamak maksadıyla birkaç adım geri attım. Genç kız biraz yüksek olan arazi aracından bir çırpıda indikten sonra ona kocaman gelen terliklerimi ayağına geçirmekte hiç tereddüt etmedi. Arabadan eve kadar olan kısacık yolda kendini tamamen benim kontrolüme bırakmıştı. Adımlarım hızlanınca o da hızlanıyor, ben yavaşlayınca o da hızını kesiyordu. Eve girdiğimiz anda yüzünü ilk defa çok net görebildim. Yaşı on beş ya da on altıdan daha fazla olamazdı. Sağ elinde ekranı kırık bir cep telefonunu sıkı sıkı tutuyordu. Telefonun nereden çıktığını anlamaya çalışırken üzerindeki elbisenin cepleri olduğunu gördüm. Yeterli ışık olmadığı için onu ilk bulduğumda bu detayı fark edememiştim. Halen monta sarınmaya devam ediyordu.

“Burası benim yaşadığım ev. Burada güvendesin” dedim. Yaşının çok genç olduğunu anlayınca ona hitap şeklim de kendiliğinden değişmişti. Genç kız ürkek ve kaçamak bakışlarla etrafı süzüyordu. O an ben de evime ilk kez bir başkasının gözüyle baktım.

İçeri girer girmez tam karşıda duran geniş pencere, evin arkasındaki ormana bakıyordu. Girişe göre soldaki duvarın tam ortasına taş bir şömine yapılmıştı. Şöminenin hemen karşısında iki kişilik deri bir kanepe, önünde de orta sehpa vardı. Çoğu zaman üzerinde uyuyakaldığım okuma koltuğumu

orman manzaralı pencereye dönük olacak şekilde, şöminenin devamındaki köşeye yerleştirmiştim. Koltuğun hemen yanındaki minik sehpa sabah içtiğim kahvenin fincanı duruyordu ve salon halen kahve kokuyordu...

Yaşı ufak da olsa evime bir yabancıнын girmesinden tedirgindim ama belli etmemeye çalıştım.

“Neler olduğunu anlatmak ister misin? Sana yardım edebilirim.” Kızın yeniden titremeye başladığını görünce daha fazla üstüne gitmek istemedim. Bu titremenin kaynağını anlamam lazımdı. İlk bakışta kanamaya devam eden açık bir yarası olmadığını net bir şekilde görmüştüm. Çıplak ayakla yürüdüğüne göre ayakları yaralanmış olmalıydı ama şu an öncelik iç kanaması olup olmadığını kontrol etmekte. Baş dönmesi, kusma ya da görünürde şiddetli bir ağrı tepkisi olmasa da iç kanamayı tespit edebilmem için tansiyonunu ölçmem şarttı.

“Tamam, daha fazla soru sormayacağım ama tansiyonunu ölçmem gerek, tabii izin verirsen.” Kız sorularıma cevap vermesede söyledığım ya da yaptığım hiçbir şeye karşı çıkmıyordu. Mutfak tezgâhının altından çektiğim tabureyi yanına koydum. Oturdu. Montun içine sakladığı kolunu yavaşça tutup çıkardım ve zor da olsa tansiyonunu ölçebildim. Nabızı yüksekti ama tansiyonu normaldi.

“Tansiyonun normal ama yine de biraz dinlenmelisin” dedim. Boşta kalan kolunu hızlıca geri çekti ve yeniden montun içine soktu. Diğer elinde halen kırık telefonunu tutuyordu. Terapi odasında danışanlarımla yaşadığım sessizliklerin yol açtığı rahatsız ortama tahammül edebilirken bu ufacık kızın karşısında sessiz kalamıyor, sürekli bir şeyler söyleme ihtiyacı duyuyordum.

“Bir misafir odam var. Orada istediğin kadar dinlenebilirsin” dedim. Daha fazla tedirgin etmemek için ona dokunmadan odanın bulunduğu dar koridoru işaret ettim.

Evin sağ tarafında bulunan koridora girince hemen karşıda misafir banyosu vardı. Misafir odası benim odamla banyonun arasındaydı. Koridorun her iki ucundaki oval pencerelerden biri evin arkasındaki ormana diğeri ise evin önünde bulunan yeşillığe bakıyordu. Genç kızın beni takip edeceğini varsayarak “Hadi gel, seni odana götürüyüm” dedim ve misafir odasına geçtim. Peşimden odaya giren kız monta halen sımsıkı sarınıyordu.

“Elbise ile rahat uyuyamazsın. Sana giyecek bir şeyler getireyim, olur mu?” diyerek odadan çıktım.

Kız arkadaşım Mirel’e Ağva’ya yerleşeceğimi söyledikten sonra ev aramaktan taşınmaya kadar her aşamada bana yardımcı olmuştu. Dediğim dedik bir kadın olan Mirel odalardan birinin boş kalması konusundaki ısrarlarımı dinlememişti. İyi ki dinlememiş.

Misafir odasının zemini parkeydi. Odaya girince solda kalan duvar, üzerinde soluk kırmızı renkte gelincikler olan krem renkli bir duvar kâğıdıyla kaplıydı. Odanın geri kalanı açık güllurusu rengine boyanmıştı. Kapının tam karşısındaki perdesiz pencere, evin yan tarafındaki yeşillığe bakıyordu. Gün ışığını kesen tek şey, huş ağacından yapılmış yatak ve dolaba uyum sağlayan krem renkli, ince, ahşap jaluziydi. Yatak soldaki duvara dayalıydı. Giysi dolabı yatağın karşıdaydı. Başucundaki komodinin üzerinde Mirel’in Çukurcuma’dan aldığı buzlucam başlıklı, zeytin yeşili gece lambası duruyordu. Odada başka aydınlatma yoktu. Sadece misafir odası değil genel olarak evimin hemen her köşesinde Mirel’in sade ve şık dokunuşu hissediliyordu.

Yatak odamdan aldığım giyeceklerle geri geldiğimde, genç kızın beyaz çarşafı yatağın üzerine yüzü duvara, sırtı kapıya dönük bir şekilde kıvrılıp yatmış olduğunu gördüm. Ayaklarının altı yara bere içindeydi ama belli ki çok yorgundu ve o an herhangi bir müdahale yapmam mümkün görünmüyordu.

“Sana tişört ve eşofman getirdim, buraya bırakıyorum” diyerek giysileri dolabın yanındaki koltuğun üzerine yerleştirdim. Jaluziyi kapattım. Başucu lambasını yanık bırakarak usulca odadan dışarı çıktım. Misafir odasında ilk defa birisi kalacaktı.

Midem yine yanmaya başlamıştı. Mutfığa geçtim. L şeklinde ki tezgâh hem mutfakla salonu birbirinden ayırıyor hem de masa görevi görüyordu. Tezgâhın üzerinde duran mide ilacımdan aldım. Karnım aç değildi ama sıcak bir şey iyi gelir diye düşünerek bir gün öncesinden kalan yoğurt çorbasını ısıttım. Salon penceresinin hemen önünde duran yuvarlak, ceviz masayı sadece Mirel’le beraberken kullanırız. Yalnız olduğumda yemeklerimi genelde mutfak tezgâhında yerim. Bu sefer de öyle yaptım, taburelerden birini çekip oturdum.

Yarım kâse çorbanın yanında yediğim bir adet grissini midemi biraz yatıştırmıştı ama kafamdaki düşünceler sinek ordu- su gibi oradan oraya uçuşuyordu: Evime aldığım bu yabancı kız kim, üzerindeki elbise neden kanlı, ambulans kelimesine tepki verdiğine göre sağır değil, o halde neden konuşmuyor, yaşı ufak bir kıızı evime aldığım için başım derde girer mi?...

Cep telefonumu elime aldığım da Mirel’in aramış olduğunu gördüm. Geri aradım. Telefon sadece iki kere çaldıktan sonra açıldı. Mirel’in sesi endişeliydi:

“Refik ne oldu? Açmadın telefonunu. Kaç kez aradım, aklım sende kaldı çok.”

“Kusura bakma Mirel. Çarşıdaydım, açamadım. Sorma, durumlar biraz karışık burada.”

“Başına kötü bir şey gelmedi umarım.”

“Merak etme, iyiyim. Telefonda anlatılacak bir şey değil. Daha doğrusu henüz ne olup bittiğini ben de tam anlayamadım.”

“Peki, yarın sabah erkenden geliyorum o zaman.”

“Yarın hafta başı değil mi? Hastaların vardır.”

“Acilde bir hastam yok. Selcan’a söylerim, randevuları diğer günlere dağıtır. Senden önemli mi?” Ona gerçekten ihtiyacım vardı. Daha fazla uzatmadım.

“Peki, bekliyorum o zaman” dedim. Telefonu kapattıktan sonra koltuğuma geçtim. Sehpa da duran kitabı elime aldım. Fowles’un *Koleksiyoncu*’sunu yıllar sonra yeniden okumaya karar vermiştim. Odaklanmaya çalıştım fakat en sevdiğim yazarın cümleleri birbirine giriyor, hiçbir şey anlamıyordum. Zorlamaktan vazgeçtim. Alışveriş poşetlerinin halen arabada olduğunu hatırladım. Dışarı çıktım. Gümüş’ün kulübesi otoparkın hemen yanındaydı. Köpeğim beni görür görmez onunla ilgilenmeyişıme sitem edercesine havlamaya başladı. Yanına gittim. İki ayağının üzerinde kalkarak bana sarıldı, ben de ona. İri kafasını okşadım. Bagajdan indirdiğim poşetleri taşıırken peşimden geldi ve birlikte eve girdik.

Soğukta kalması gereken malzemeleri gelişigüzel buzdolabına yerleştirdim. Her yeni gün yeni bir başlangıçtır dedim ve normal uyku saatimden bayağı erken olsa da yatmaya karar verdim. Evin alarmını kurdum. Odama geçerken misafir odasının önünde durdum. Hiç ses yoktu. İçeride bir yabancı olduğunu hissedenden köpeğim burnunu kapının altına dayadı ve inlemeye başladı. Onu tasmaından tutup odama götürdüm. O gece Gümüş benim yanımda uyudu.